

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרנ"ג
ערב שבת קודש פ' משפטים, פ' שקלים,
מב"ח אדר ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הת' אהרן מרדכי שיחי'

לרגל היכנסו לגיל המצוות, ביום כ"ו שבט ה'תשפ"ו

ולזכות

אחיו ואחותו חיילי "צבאות השם"

מנחם מענדל, יוסף יצחק, פייגא מרים ובנימין נחום שיחיו

ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' אלחנן דוב בער וזוגתו מרת בת שבע שיחיו קארענבליט

ולזכות זקניהם

הרה"ת ר' משה חיים וזוגתו מרת מינא רחל שיחיו קארענבליט

הרה"ת ר' חנוך העניך וזוגתו מרת דבורה לאה שיחיו זילבערשטרום

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

החידוש והנפלאות בנשיא דור הגאולה / ממאמר ד"ה זה יתנו גו' - ש"פ משפטים ה'תשס"ח

זמן הגאולה

9

פרמיו של מלך המשיח - המקום הזמן והשם / פרשת השבוע באור הגאולה

כתב יד קודש

14

המטבע נעשית "של אנש" / צילום נדיר מהגהת הרבי לשיחת ש"פ משפטים ה'תשס"ח

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא, מענדל בן חיה מושקא, ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

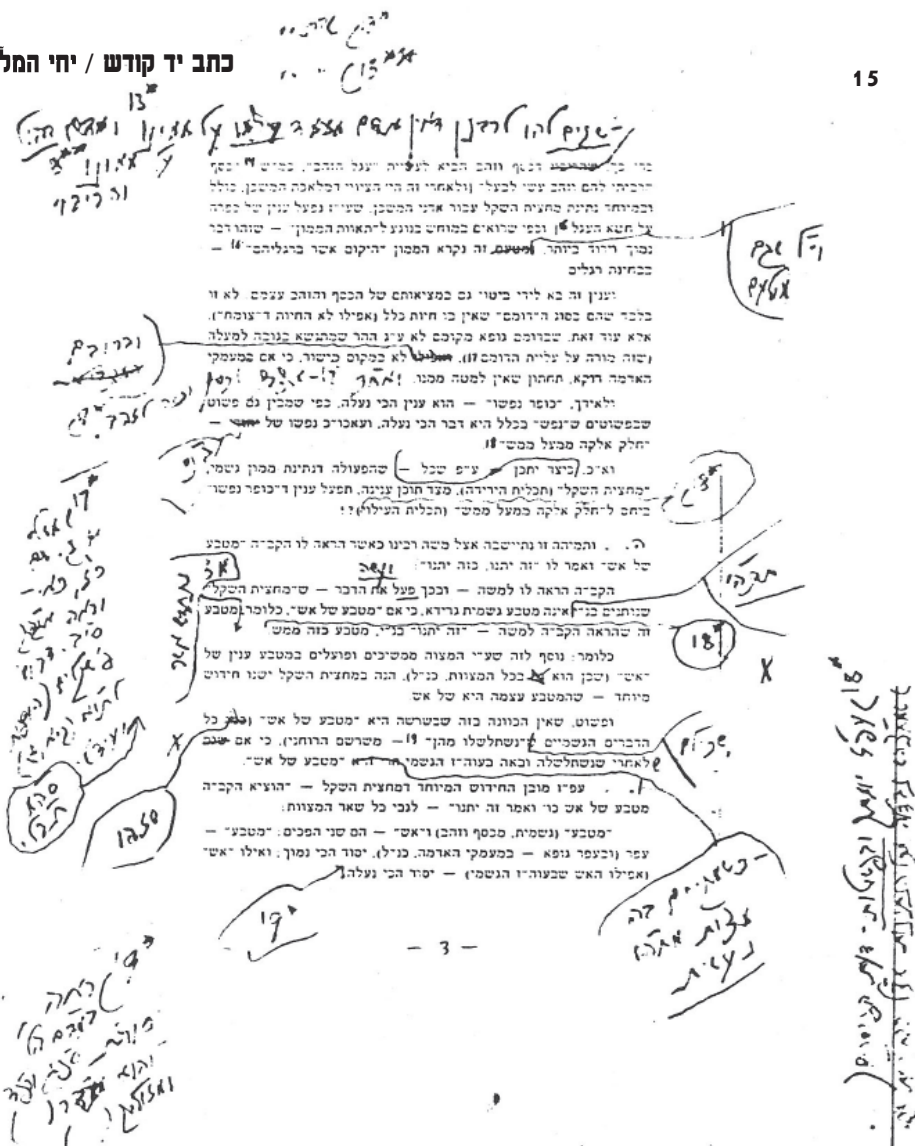
לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 960-0667 (03) • פקס: 960-7219 (03)

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

- (1) שבת רפכ"ד. שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רסו. ששכ"ט ס"ז.
- (2) רמב"ם הל' שבת פ"ו הכ"ב.
- (3) הושע ב, י. הובא בפרש"י ר"פ דברים.
- (4) תנחומא תרומה ח. וראה ירושלמי שקלים פ"ב סה"ג. תנחומא תשא י.
- (5) עקב יא, ו ובפרש"י - מפסחים קט, א. סנהדרין קי, א. במדב"ר פי"ח, יג. וש"נ.
- (6) סה"מ ה"ש"ע ע' 114. וראה תו"ח שמות קיב, ב.
- (7) משלי יז, ג. שם כז, כא - וראה אגה"ק סי"ב. דרושי פ' שקלים (הוספות לתו"א (קיא, ג), סה"מ תר"ל ע' קיב. ועוד).

- (8) תניא רפ"ב (ע"פ איוב לא, ב).
- (9) ובפרט ע"פ הפ' ד"כופר נפשו" בכתבי האריז"ל (טעמ"צ פ' תשא. ס' הליקוטים שם) - וראה לקוטי לוי"צ על פסוקי תנ"ך ס"ע נב.
- (10) עפ"ז יומתק ובפשטות - דעת הפוסקים (רמב"ם ריש הל' שקלים) שמחצה"ש נבדלה מכל הנתינות שצ"ל בבת אחת דוקא.
- (11) תניא רפ"ג.
- (12) וביסוד (העפר) דומם גופא נקרא עפרות זהב (איוב כח, ו).
- (13) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת ספ"ג ורפ"ד - והוא מבמדב"ר (פי"ד, יב) ומזה"ק (ח"ב כג, סע"ב ואילך. ועוד).

המטבע נעשית "של אש"

בקשר עם פ' שקלים שקוראים בשבת זו, הננו מביאים בזאת צילום נדיר מההגהה הראשונה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מהשיחה הידועה בענין "מטבע של אש", שנאמרה בש"פ משפטים, פ' שקלים ה'תשמ"ה

הקטע שלפנינו נדפס בהתוועדויות תשמ"ה ח"ה ע' 3071 ואילך

צילומים נדירים נוספים מעלי ההגהה של שיחה זו נדפסו בגליונות "יחי המלך": קמ, קמג, רצה, רצט, תנה – בכולם בסוף הגליון

פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו לאחר הגהה א' בלבד (הכתי"ק בא בהדגשה):

ממון – כסף וזהב – הוא דבר הכי תחתון בעוה"ז הגשמי והחומרי, עד כדי כך – ש"קים להו לרבנן דאין אדם מעמיד עצמו על ממונו", ו"אדם בהול על ממונו", ועד שהריבוי דכסף וזהב הביא לעשית "עגל הזהב", כמ"ש³ "כסף הרביתי להם וזהב עשו לבעל" [ולאחרי זה הי' הציווי דמלאכת המשכן, כולל ובמיוחד נתנית מחצית השקל עבור אדני המשכן, שע"י נפעל ענין של כפרה על חטא העגל⁴]. וכפי שרואים במוחש בנוגע ל"תאוות הממון" – שזהו דבר נמוך וירוד ביותר, וי"ל שגם מטעם זה נקרא הממון "היקום אשר ברגליהם"⁵ – בבחינת רגלים.

וענין זה בא לידי ביטוי גם במציאותם של הכסף והזהב עצמם: לא זו בלבד שהם בסוג ה"דומם" שאין בו חיות כלל (אפילו לא החיות ד"צומח"), אלא עוד זאת, שבדומם גופא מקומם לא ע"ג ההר שמתנשא בגובה למעלה (שזה מורה על עליית הדומם⁶), וברובם – לא במקום מישור, כי אם במעמקי האדמה דוקא, תחתון שאין למטה ממנו, ואח"כ צ"ל – מצרף לכסף וכור לזהב⁷.

ולאידך, "כופר נפשו" – הוא ענין הכי נעלה, כפי שמבין גם פשוט שבפשוטים ש"נפש" בכלל היא דבר הכי נעלה, ועאכו"כ נפשם של בני" – "חלק אלקה ממעל ממש"⁷.

וא"כ, ע"פ שכל – כיצד יתכן שממון גשמי, "מחצית השקל" (תכלית הירידה), מצד תוכן ענינו, יהי' "כופר נפשו" ביחס ל"חלק אלקה ממעל ממש" (תכלית העילוי⁸)!?

ה. ותמיהה זו נתיישבה אצל משה רבינו כאשר הראה לו הקב"ה "מטבע של אש" ואמר לו "זה יתנו, כזה יתנו":

הקב"ה הראה לו למשה – ובכך פעל ועשה את הדבר – ש"מחצית השקל" שנותנים בני" תכה"י [=תמיד כל הימים] אינה מטבע גשמית גרידא, כי אם "מטבע של אש", כלומר, אז נתחדש אשר מטבע זה שהראה הקב"ה למשה – "זה יתנו" בני", כזה ממש⁹.

כלומר: נוסף לזה שע"י המצוה ממשיכים ופועלים במטבע ענין של "אש" (שכן הוא בכל המצוות, כנ"ל), הנה במחצית השקל ישנו חידוש מיוחד – שהמטבע עצמה היא של אש.

המשך הפענוח בסוף עמוד 8 וכל ההערות הובאו בסוף עמוד הבא

החידוש והנפלאות בנשיא דור הגאולה

בדור זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, וענין זה הי' רק אצל הדור שלאחריו, משא"כ בגלות זה יזכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא הוא הדור הראשון של הגאולה ● מצד אחד הרי אכשור דרי בתמי', ומכיון שזהו הדור האחרון של הגלות הרי ירידת הדורות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי בדור זה תהי' הגאולה שזהו ענין חדש לגמרי ● הנשיא של דור זה יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפני-זה ● קטע ממאמר ד"ה זה יתנו גו', שנאמר בש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח אדר ה'תשמ"ח – בלתי מוגה

זבחים ועולות, וכתיב⁵ ויהי בשלח פרעה את העם וגו', משא"כ כנען הי' בתכלית הירידה (גם לאחר מ"ת⁶, אחרי ביטול הגזירה⁷ דעליונים לא ירדו למטה כו'), וע"י כיבוש יהושע נעשה בהם ההפיכה מארץ כנען לארץ ישראל.

ואילו זכו היתה אז גאולה שלימה ונצחית שאין אחרי גלות⁸ (באם היתה הכניסה לארץ ע"י משה רבינו⁹), כולל הענין דחיים נצחיים שע"י תחיית המתים, ומה שלא הי' כן בפועל

[. .] ויש-לומר, שכעין זה מצינו גם בדור המדבר, שהי' ענין של העדר החיים בדור המדבר לפני הכניסה לארץ ישראל, וגם אצל משה רבינו, הרי א', ירידה זו בבחי' היפך החיים פעלה בירור גם במקום הכי תחתון, וב' עי"ז נעשה אח"כ העלי' דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, ועד שזה הי' הכנה לכיבוש ארץ כנען לעשות ממנה ארץ ישראל, היינו לא רק לעשות ארץ ישראל ברוחניות¹ בעולם הנשמות, אלא יתירה מזו, בארץ כנען שמעשי' מקולקלים מכל האומות², ואפילו מארץ מצרים³, שהרי ארץ מצרים כבר נתבררה לפני מ"ת כמ"ש⁴ גם אתה תתן בידינו

(5) ר"פ בשלח.

(6) כי אף שנאמר בשירת היום "נמוגו כל יושבי כנען" (בשלח טו, טו) הרי כיבוש כנען בפועל הי' לאחר⁷.

(7) שמו"ר פי"ב, ג.

(8) זח"ג רכא, א. וראה גם עירובין נד, א. שמו"ר רפ"ב.

(9) שער התשובה לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו.

אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. וש"נ.

(1) כתפתגם הצ"צ - אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח א"א ע' תפח.

(2) תו"כ, פרש"י ורמב"ן אחרי יח ג.

(3) רא"ם שם.

(4) בא י, כה.

בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי"²⁴ – פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדדי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע²⁵ מחליטים ומכריזים מדעתם (ו"בערכאות שלהם", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של החלטה והכרזה זו להפס"ד "מסיני" מתגלית ביום השבת²⁶ [שבו נעשית העלי' דכל עניני ערב שבת (כולל גם המאורע דהכרזת מנהיגי אוה"ע) להקדושה דיום השבת ("יאכל בשבת", באופן ש"טורף מלפניו")] – שאז קורין בתורה פרשת משפטים כולה²⁷ (בציבור, ובברכה לפני' ולאחרי'), שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם "מסיני", ועד"ז בנדוד"ד, שהכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים" שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד ביאת משיח צדקנו.

ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו)

ה. [.] ויה"ד והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לשבט, כיון שמשיח צדקנו בא בשבת מברכים חודש אדר ראשון, בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט, ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן המנחה וסעודה שלישית, שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי.

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)²⁸], וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש כפשוטו, ממש ממש ממש.

(קטעים משיחות * ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ז אדר א' ה'תשנ"ב – מוגה)

ליום הרביעי.

(24) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

(25) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזליהו חזו" (מגילה ג, א).

(26) ומרומז גם בקביעותו בימי החודש ביום ז"ך, מלשון "שמן זית זך כתית למאור", הדגשת ענין האור והגילוי (וראה לקמן [סה"ש ש"ע 373] סי"א).

(27) נוסף על התחלת קריאתה ביום חמישי – לפני המאורע דערב שבת, וביום שני – לפני המאורע דאור

(28) ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה – שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 265-66), ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדנ"ע). (* כולל גם שיחות ליל יום ה' פ' משפטים, כ"ה שבט, ויום א' פ' תרומה, כ"ח שבט.

האדם. וי"ל שזה מובן ע"פ משנת"ל¹⁴, דמה שלפני תחיית המתים צריך להתקיים מ"ש¹⁵ ואל עפר תשוב¹⁶, הרי בזמננו הכוונה בזה היא לעבודת הביטול כעפר, כמו שאומרים בתפלת כל יום ונפשי כעפר לכל תהי', היינו שבעבודת כל יום צ"ל ענין הביטול כעפר (וכמארז"ל¹⁷ שוב יום אחד לפני מיתתך כו' ושוב היום שמא ימות למחר ונמצא כל ימיו בתשובה, שע"י עבודת הביטול, ישנו ענין זה בעבודה הרוחנית בכל יום כנשמה בגוף, שמאן דנפל מדרגי' איקרי מית¹⁸), וע"י ביטול זה שהוא כעפר, ביטול בתכלית, נפעל עליו זה דבירור התחתון ביותר והעלי' הבאה עי"ז (בדוגמא לעליית ריב"ז קודם מיתתו שנעשה ע"י בכיתו כנ"ל), גם כאשר האדם הוא נשמה בגוף. ובביטול זה גופא צ"ל עליות תמידיות (כנשמה בגוף), שהרי עולים והולכים תמיד באופן דילכו מחיל אל חיל¹⁹, ובין כל דרגא ודרגא צ"ל ענין הביטול, ע"ד הביטול ע"י נהר דינור בין עלי' מעולם לעולם²⁰.

ויש לקשר זה גם עם פרשת השבוע, פ' משפטים, ע"פ המבואר בזהר ריש פרשתנו, ואלה המשפטים כו' אלין אינון סדורין דגלגולא כו' דנשמתין כו', וכמבואר שם סדר ירדת הנשמה ועלייתה למעלה וכו'. דגם בזה נקודת הענין היא שע"י הירידה במקום הכי תחתון (עד להסתלקות הנשמה מהגוף) באה העלי' ²¹. וכמו שהוא בכללות הענין דפ' משפטים

(14) קונטרס משיחות ש"פ בא בסופו. וש"נ.

(15) בראשית ג, יט.

(16) שבת קנב, ב.

(17) אבות פ"ב מ"י. שבת קנב, א.

(18) ראה זח"ג קלה, ב. לקו"ת חוקת נז, רע"א. ועוד. וראה לקו"ש ח"י ע' 211.

(19) תהלים פד, ח. וראה ברכות בסופה. שו"ע אדה"ז אור"ח סקנ"ה.

(20) ראה תו"א מקץ לב, ד. ועוד.

(21) ראה בפרטיות יותר – בהשיחה לאחר המאמר.

הוא משום שלא זכו. אבל לאחר ריבוי העבודה במשך זמן הגלות, כולל העבודה במקום הקליפות והעדר החיים שבה, שיש בה ב' הענינים הנ"ל. א' בירור במקום הכי תחתון. וב' שע"י נעשה הכנה לעלי' דתחיית המתים, שאז יהי' עיקר ושלמות הגילוי דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, חיים נצחיים שאין אחריהם הפסק, שתחיית המתים הוא דוקא מעצמותו ית¹⁰, הרי עתה יזכו לתחיית המתים ולא רק תחיית המתים (המשכת חיים נצחיים מעצמותו ית') באופן כללי, אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מ ישראל, לנשמה זו ולגוף זה עם כל רמ"ח אברים ושס"ה גידים וחלקו בעולם וכו'. וע"ד המבואר בדרושי אדמו"ר האמצעי¹¹ בנוגע להתבוננות, שאינו מספיק להתבוננות באופן כללי וצריכים גם להתבוננות באופן פרטי, כמו"כ הוא גם בענין תחיית המתים שזה יהי' לא רק באופן כללי אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מ ישראל בפרט. והיינו, שבדור זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, וענין זה הי' רק אצל הדור שלאחריו, משא"כ בגלות זה יזכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא הוא הדור הראשון של הגאולה.

והענין בעבודה, הנה ארז"ל¹² לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות (ע"ד מ"ש הרמב"ם¹³ מצות התורה ניתנו לתקן הדעות וליישר כל המעשים). ובזה גופא צ"ל עליות תמידיות בהתיקון והצירוף. ומזה מובן במצות מחצית השקל לכפר על נפשותיכם, בירור התחתון (הזאב) ועליית הקדושה (השועל), שגם זה שייך לעבודת

(10) ד"ה נר חנוכה עת"ר (סה"מ עת"ר ע' ק). כנשר יעיר קנו תרע"ח (סה"מ תרע"ח ע' כח). יחינו מיומיים תש"א (סה"מ תש"א ע' 47 ואילך).

(11) שער היחוד פ"ד ואילך.

(12) ב"ר רפמ"ד.

(13) סוף הל' תמורה.

תוכנה של פרשת משפטים הוא – כשמה – דינים שבין אדם לחברו שחיובם מובן **בשכל האדם**, "דברים האמורים בתורה במשפט שאילו לא נאמרו היו כדאי לאומרן"¹⁸, ועד כדי כך, ש"אלמלא לא ניתנה תורה היינו למדין צניעות מחתול וגזל מנמלה"¹⁹. ויתירה מזה, שחיובם מובן (לא רק בשכלם של בני"ע עם חכם ונבון"²⁰, אלא) גם **בשכלם של אומות העולם**, ועד שיתכן שבכמה דינים דנין אומות העולם כדיני ישראל.

וי"ל שלכן נאמר בהתחלת ופתיחת הפרשה "ואלה המשפטים", "אף אלו **מסיני**" – שגם המשפטים שחיובם מובן בשכל האדם צריכים לקיימם (לא מפני שהשכל מחייבם, כי אם) מפני **ציווי הקב"ה** (אלא שרצונו של הקב"ה שציוויים אלה יהיו מובנים גם בשכל האדם), ומשום זה "תשים (גם ה"משפטים") **לפניהם**" דוקא, "ולא לפני גוים" . . (אף) שהם דנין . . כדיני ישראל", כיון שדיניהם הם מצד **חיוב השכל**, וצ"ל מצד ציווי הקב"ה²¹.

פעולת הפס"ד של הרבנים שהגיע זמן הגאולה

ד. [. .] ומזה מובן גם בנוגע למאורע הנ"ל – החלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים" – בערב שבת פרשת משפטים:

"וכתתו חרבותם לאתים" הו"ע המובן ומחוייב גם **בשכל האדם** ("משפטים"), שהרי, שכל אנושי מחייב קיומו של העולם ע"פ צדק ויושר, ע"י שלילת מלחמה שמביאה הרס וחורבן, רחמנא ליצלן, ועד שיביא לשבירת כלי המלחמה ("וכתתו חרבותם") והפיכתם לכלים שמביאים תועלת לישומו של עולם ("אתים").

ואעפ"כ, במשך כל הדורות התנהלו ריבוי מלחמות בין אומות העולם שגרמו הרס וחורבן בעולם – **בניגוד** להמתחייב בשכל האנושי!

ועכצ"ל, שהסיבה **האמיתית** לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם, והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה, היא (לא רק מצד **חיוב השכל**²² ("משפטים"), שהרי חיוב השכל הי' גם בכל הדורות שלפנ"ז, אלא גם, ובעיקר) מפני שמתקרבים להזמן שאודותיו הכריזה **התורה** ("מסיני") "וכתתו חרבותם לאתים"²³.

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת **מנהיגי אוה"ע** בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת **"מלכי רבנן"** ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתנו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל **שהגיע זמן הגאולה**, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' "

(18) פרש"י אחרי יח, ד.
(19) עירובין ק, סע"ב.
(20) ואתחנן ד, ו.
(21) ואדרבה: "המביא דיני ישראל לפני גוים מחלל את השם ומייקר את שם האלילים" . . זהו עדות לעלוי יראתם" (פרש"י שם).
(22) נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא כתוצאה מחכמתו של הקב"ה, כנ"ל [סה"ש שם ע' 366] ס"ה.
(23) ומרומז גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" – שבו מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה) מיוסדת על פסוק בתורה, "מסיני".

דארז"²² ואלה מוסיף על הראשונים מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני, היינו שיש כאן חידוש ובירור, דגם משפטים אלו הבאים לאחר סיני, ולכאורה יש הפסק ביניהם לסיני, דבסיני הי' חירות ממלאך המות²³, ואח"כ בא מצב של העדר החירות וכו', ומשום זה יש קס"ד שבהדינים שבפרשת משפטים (בנוגע לענינים בלתי רצויים, עד לנזקי נפש, מכה איש ומת²⁴) לא ישנו העילוי (חירות) דסיני, הרי החידוש הוא שגם בהם פועלים שיהיו מסיני, ואדרבה, עי"ז נעשה עילוי והוספה ויתרון בהאור, ואלה **מוסיף** על הראשונים, ובאפן דואלה המשפטים אשר תשים לפניהם²⁵, לפנימיותם²⁶, עד להמשכה מפנימיות הכתר, בחי' עתיק²⁷, שמשם נמשך חיים נצחיים²⁸, שלמעלה מענין וגדר השינויים²⁹, דלית שמאלא בהאי עתיקא וכולא ימין³⁰.

וע"פ כל הנ"ל יש לבאר גם ב' הענינים הסותרים לכאורה שבמחצית השקל, שמצד אחד נותנים מחצית דוקא, ומצד שני צ"ל נתניה אחת, כי תוכן עבודה זו הוא להמשיך האחדות (דנפש האלקית כו') במקום הפירוד וההתחלקות (מחצית)³¹, בירור נפש הבהמית כו', ואדרבה, דוקא ע"י הירידה למקום הפירוד וההתחלקות מתגלה אמיתית ענין האחדות. וי"ל שזהו גם מה שבנתינת מחצית השקל

(22) פרש"י ריש פרשתנו.

(23) שמו"ר פמ"א, ז.

(24) פרשתנו כא, יב.

(25) ריש פרשתנו (שם, א).

(26) תו"א פרשתנו עה, ג. תו"ח שם תט, רע"א. ועוד.

(27) ראה תו"א שם. אוה"ת פרשתנו ע' א'עה. ס"ע ע' א'קב ואילך.

(28) כידוע שטל שעתיד הקב"ה להחיות בו המתים (שבת פח, ב) הוא טלא דנטיף מעתיקא קדישא (זח"ג קכח, ב. וראה דרושים שבעה ע"ה 60).

(29) ראה המשך באתי לגני ה'שית פ"י. וראה ד"ה באתי לגני שנה זו (ביאור בפרק ח"י).

(30) זח"א קכט, א (באד"ר).

(31) ראה אוה"ת תשא ע' א'תתקיד.

ישנם ב' ענינים³², דמצד אחד הרי זה ממון הציבור, שצריך למסור אותו לציבור יפה יפה³³, ואעפ"כ נחשב כחלקו של כאו"א כחלק פרטי שלו³⁴ (כמו שאמר משה אל תפן אל מנחתם כי יש לאלו חלק בתמידי ציבור³⁵), היינו שפועלים התאחדות גם במקום ההתחלקות.

ובזה יש לבאר (ע"ד הרמז) מ"ש הרמב"ם בהל' תפלה³⁶, שטעם תקנת תפלת שמונה עשרה היא מפני העלגים, דעלג פירושו הוא (כמ"ש הרמב"ם עצמו לקמן³⁷) מי שקורא לאל"ף עי"ן ולעי"ן אל"ף. ויש לומר הביאור בזה (למעלייתא³⁸) בעבודת האדם, דתפלות במקום קרבנות תקנום³⁹, וכשם שקרבנות (בזמן המקדש) שהקריבו ממחצית השקל (כנ"ל) ביררו את נה"ב והמשיכו אחדות במקום ההתחלקות, כן הוא ע"י תפלה (ובעיקר שמו"ע⁴⁰) בזמן הזה⁴¹. וענין זה מתבטא גם בקריאת אל"ף⁴² ועי"ן בתפלה⁴³,

(32) ראה גם סה"מ תשי"א ע' 31 בהערה. לקו"ש חי"ח ע' 114. חכ"ד ע' 139. ועוד.

(33) ר"ה ז, ריש ע"ב. וש"נ.

(34) ראה לקו"ש ח"ב ע' 653. וש"נ.

(35) קרח טז, וזו ובפרש"י שם, מדמדב"ר פ"ח, ג.

(36) פ"א ה"ד. - משיעורי הרמב"ם דחודש זה (חודש שבט), ט"ז שבט.

(37) הל' תפלה ספ"ח.

(38) להעיר מברכות לב, א. מגילה כד, ב. וראה תורת לוי"צ ע' רנא. ולהעיר גם משל"ה לה, סע"א ואילך. הובא באוה"ת נ"ך ע' א'קז.

(39) "כמביאר בגמ' רפ"ד דברכות דכ"ו ע"ב, ריב"ל אמר תפלות כנגד תמידים תקנום, וכ"פ הרמב"ם פ"א מה' תפלה דין ה', וע"ש בכ"מ" הגהת הצ"צ לתו"א שבעה ע"ה 41 - אוה"ת שם ע' א'תתפג).

(40) ראה אוה"ת תשא ע' א' תתפ.

(41) תו"א תשא (בהוספות) קיא, ג. וראה אוה"ת שם ע' א'תתפג.

(42) להעיר מאוה"ת שם ע' א'תתקיב. ועוד. וראה ס' הערכים חב"ד מערכת אותיות אות אל"ף סו"ס יז (ע' רכה ואילך). וש"נ.

(43) בהבא לקמן - ראה הביאור בזה ש(בתפלת ק"ש)

דאל"ף מורה על ענין האחדות⁴⁴ ועי"ן מורה⁴⁵ על התחלקות (עד שע"ן מורה על ז' מדות (כלולות מעשר) דהנ"ב⁴⁶). וכמו שמצינו ביעקב אבינו, שיעקב עצמו ה' אחד ושלם (עד שהיתה מטתו שלימה⁴⁷), ואח"כ בעת הירידה למצרים יצאו ממנו שבעים נפש, עד שכדי להשלים מנין זה הוצרכו ליוכבד שנולדה בין החומות⁴⁸. והיינו, שבשביל הירידה למצרים לברר את העולם, ה' צ"ל ביעקב ההתחלקות למספר ע', אבל יחד עם זה שלימות העבודה היא להמשיך האחדות (אל"ף) בהריבוי (עי"ן⁴⁹), עד שדוקא בהריבוי מתגלה אמיתית ענין האחדות⁵⁰. וענין זה נמשך מיעקב אבינו לכל אחד מישראל, כדאיתא באגה"ק⁵¹ שהיתה נשמתו כלולה מנפש כל ישראל. וכמו שהוא בנוגע לאחדות ישראל עם קרובו, כמו"כ הוא גם בנוגע לאחדותו של הקב"ה, שעבודתם של ישראל

י"עד" הוא "אחד" בחילופי אותון (זח"ב קלד, א. ובמק"מ שם) - ראה בארוכה אמרי בינה שער הק"ש פ"ע ואילך. תשובות וביאורים סי"ג. ושל"ה. ולהעיר ש"שמע" (שקאי על שלימות האחדות, "שמע . . אחד") הוא אותיות "שם ע", ועי"ן רבתי.

44 ראה סמ"ק הובא בבי' או"ח סי' סא. שו"ע ודאדה"ז או"ח שם סי'. וראה לקו"ת תזריע כג, ג. ובארוכה - ס' הערכים חב"ד מערכת אותיות אות אל"ף ע' ע' ואילך. ושל"ה.

45 ראה בארוכה ספר הערכים חב"ד שם אות עי"ן. ושל"ה.

46 לקו"ת בחוקותי מז, ריש ע"ד. אוה"ת בחוקותי ע' תרלו. האינו ע' א'ת. ד"ה אם בחוקותי תרכ"ז ות"ל פ"ג. ד"ה משה קבל תש"ב פ"ד.

47 ויק"פ פ"ל, ה. פרש"י ויחי מז, לא. וראה פסחים נו, א. תו"כ בחוקותי כו, מב. ספרי ואתחנן ו, ד. האינו לב, ט. ברכה לג, ב.

48 בב"ב כג, ב. ב"ד פצ"ד, ט. פרש"י ויגש מו, טו. כו. במדבר ג, טו. פינחס כו, נט.

49 וראה של"ה קסד, ב.

50 ראה תו"ח נח ד"ה ויהי כל הארץ כפ"ז ואילך. סהמ"צ להצ"צ מט, א (במהדו"ת). ד"ה מי מדד תרס"ב. לקו"ש ח"ט ע' 136. ועוד.

51 סי"ז.

היא להמשיך האחדות בריבוי, וכמ"ש הרמב"ם⁵² שכל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם (ועד יתוש קטן בטבור הארץ⁵³) לא נמצאו אלא מאמיתת המצאו, תכלית האחדות [ולהעיר, שגם תיבת אמיתת מתחלת באות אל"ף]. וזהו תוכן עבודת מחצית השקל, שע"י הירידה בבחי' התחלקות ממשיכים בהם בחי' האחדות ובתכלית השלימות.

והנה כאמור לעיל שהצד השווה בדרושי פ' שקלים מרבותינו נשיאנו שבכל דור הוא, שע"י ה' חצאין נעשים שקל א'. ונוסף לזה, מכיון שאין בית המדרש בלא חידוש⁵⁴, בטח יש חידוש בדרושי הנשיא שבכל דור לגבי הדרושים שלפניו. [ובפרט שכן הוא בכללות עניני הנשיאים, שנוסף לזה שכל נשיא ונשיא הוא ממלא מקומו של הנשיא הקודם, הרי יש אצלו גם ענין של חידוש, דכן הוא בכל הנשיאים עד לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, דנוסף לזה שהי' בן יחיד וממלא מקום וכו', היו אצלו גם חידושים לגבי הדור שלפניו. ובפרט בדור זה האחרון שהוא הדור האחרון של הגלות שנעשה אח"כ הדור הראשון של הגאולה, הרי דור זה עצמו יש בו ב' הענינים, דמצד אחד הרי אכשור דרי בתמי"55, ומכיון שזהו הדור האחרון של הגלות הרי ירדת הדורות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי בדור זה תהי' הגאולה שזהו ענין חדש לגמרי, וכמ"ש⁵⁶ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, כידיע הפירוש בזה⁵⁷, שהנפלאות דלע"ל יהיו נפלאות (בבחי' פלא) אפילו לגבי הגילוי דיציאת מצרים, דביצי"מ אמרז"ל⁵⁸ אני ולא מלאך כו' אני ולא שרף כו' אני ולא

52 בריש ספרי יד החזקה - ריש הל' יסודי התורה.

53 שם פ"ב ה"ט.

54 חגיגה ג, א. ועוד.

55 יבמות לט, ב. חולין צג, ב.

56 מיכה ז, טו.

57 אוה"ת עה"פ שם.

58 הגדה של פסח פיסקא ד"ה ויוציאנו.

בבורא העולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה החדש של המדינה ההיא למנהיגה של מדינה זו¹³, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה ההחלטה וההכרזה שתוכנה "וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו **בהעיר של נשיא דורנו** כ"ק מו"ח אדמו"ר (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיג מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו¹⁴), מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, **משיח שבדור**¹⁵, ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו **ראוי ומוכשר** להתחלת הפעולה דמלך המשיח, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים"¹⁶.

וגם **הזמן** שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא זמן מסוגל בשייכות להגאולה [.] ועוד וג"ז עיקר - מצד הקשר והשייכות דזמן זה ל**נשיא דורנו** - להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלמות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים ד"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז¹⁷) - שגם **בהזמן** (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים וגו'".

ג. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע, פרשת משפטים - "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", ומפרש רש"י, "ואלה . . מוסיף על הראשונים, מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני", "לפניהם, ולא לפני גוים, ואפילו ידעת בדין אחד שהם דנין אותו כדיני ישראל אל תביאהו בערכאות שלהם וכו'".

ושלום בין העמים הוקם בחצי כדור התחתון לאחר ובסמיכות **לבואו של נשיא דורנו** לחצי כדור התחתון (החל מההחלטה שנתקבלה באמצע המלחמה, בשנת תש"ב לערך, ובעיקר בסיומה של המלחמה, בשנת תש"ה לערך), ונקבע מקום מושבה **בעירו של נשיא דורנו**, ועד לבניית הבנין המיוחד (בשנת תשי"א לערך) - שבזה מודגש שהאחדות והשלום בין העמים היא כתוצאה מפעולתו של נשיא דורנו בבירור העולם (ע"י הפצת התורה והיהדות וצדק ויושר בכל העולם), וככל שנתוסף בבירור העולם ע"י נשיא הדור ניתוסף גם בקיומו וביסוסו של הארגון שמטרתו לפעול אחדות ושלום בעולם, ועד לגמר ושלמות בירור העולם בקיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים" שהוא היסוד של ארגון זה*.

17 לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 312 ואילך.

(* ועד שפסוק זה מתנוסס על גבי כותל הבנין.

13 ופגישתם נמשכת (וביתר שאת וביתר עוז) גם ביום השבת זה.

14 ואף שהטעם **הפשוט** לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסויימת, הרי הטעם **האמיתי** לקביעת מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה **עיר הבירה** של "מלכי רבנן" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר **נשיא דורנו** (וראה לקמן הערה 16).

15 ראה לקמן [סה"ש שם] ע' 70-469 שנשיא הדור הוא המשיח שבדור. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - כמרומו בב' שמוותיו: "יוסף" - ע"ש ש"יוסף אדני-י שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו' (נשעני' יא, יא-יב), ו"יצחק" - ע"ש ש"אז ימלא שחוק פיננו" (תהילים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).

16 ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרת אחדות

דאווה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'")⁷ להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

וזוהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

ב. ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקנו מודגשת גם בפרטי המאורע – המקום והזמן שבהם היתה החלטת והכרזת ראשי המדינות על המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים":

המקום שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) – הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא "בית רבינו שבבבל"⁸, "בית חיינו", בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ"ח, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו "תצא תורה", הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקנו (כשיפוצו מעיינותך חוצה)⁹, שאז יהי' גם קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים".

והענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו ובעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הבירור והזיכור **דחצי כדור התחתון**, שגם בו נמשך הגילוי דמתן תורה (שהי' בחצי כדור העליון)¹⁰, ויתירה מזה – אדרבה – שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה דהפצת התורה והמעיינות חוצה **בכל קצוי תבל ממש**, ע"י השלוחים ששלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני" (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וגו' עיקר, הפצת כל ענייני טוב וצדק ויושר גם בין אוה"ע ע"י קיום מצוות בני נח¹¹, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים יותר להזמן דביאת משיח צדקנו, ש"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"¹².

ובתקופה האחרונה (החל משנת **נסים**, והמשכה בשנת "נפלאות אראנו" ו"נפלאות בכל") הגיעה פעולה זו לשיא – בפריצת גבולותי' של המדינה ההיא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות של שלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפרסום, ועד לנפילתו של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק וליושר ולשלום, על יסוד האמונה

(7) לשון הרגיל – ע"פ משלי כא, א. וראה לקו"ש ח"י"ג עמ' 285 הערה 1 ובשוה"ג. וש"נ.

(8) מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו' (לקמן "סה"ש תשנ"ב ח"ב) ע' 465 (ואילך).

(9) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחילתו. ובכ"מ.

(10) ראה אג"ק אדמו"ר מהר"י"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

(11) כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ח ה"י) ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח".

(12) צפנ"י ג, ט. וראה רמב"ם שם ספי"א.

לה⁹, וכלשון רז"ל¹⁰ כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני, לחדש דייקא (ובפרט שבמ"א¹¹ הגירסא היא לומר וכיו"ב, וי"ל ששתי הגירסאות אמיתיות הנה, כי תחלה צ"ל "לומר", ואח"כ עולים מן הקל אל הכבד "לחדש" בתורה). וזהו הטעם מה שבכל אחד ממאמרים אלו מתחילים בעניינים המשותפים שבדרושי מחצית השקל, ורק אח"כ מבואר החידוש של נשיא זה, מכיון שהסדר הוא מן הקל אל הכבד.

ויהי רצון שע"י העבודה בכל עניינים אלו דמחצית השקל נזכה לתשא¹² את ראש בני ישראל ע"י משה¹³, נשיא דורנו, אתפשוטת דמשה שבדור זה¹⁴, וגואל ראשון הוא גואל אחרון¹⁵, שעל ידו יהי' נשיאת ראש (ועאכו"כ חלקים שלמטה מהראש) של כל בני ישראל

העבודה ד"חדשים" ישנו הענין ד"חדשים" (בכ"ף הדמיון) – למעליותא, למעלה מ"חדשים": לאחר שמגיע ל"חדשים" ממש צ"ל חידוש נעלה יותר, שלגבי חידוש זה הרי החידוש שלפנ"ז הוא רק "חדשים" (בכ"ף הדמיון). ע"ד הפירוש ב"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שהנפלאות דלע"ל הם רק "כמי צאתך מארץ מצ" – למעלה מהנפלאות במצרים (כנ"ל בפנים).

(69) זח"א יב, ב. וראה הל' ת"ת לאד"ה פ"ב ה"ב. אגה"ק סכ"ז (קמה, א).

(70) ראה מגילה יט, ב. וכן הובא הלשון (כל מה שתלמיד ותיק עתיד **לחדש**) ברוב דרושי חסידות ובכ"מ, ומהם: שו"ת רד"ך בית ה' חדר ג'. תורת העולה ח"ג פנ"ה. הקדמת שו"ת עה"ת (ג, ג). שער מאמרי רז"ל להאריז"ל למד"ר פ' חוקת. שער הגלגלים הקדמה יז. או"ת להח"מ ר"פ תולדות (יא, ג). תניא קו"א ד"ה ולהבין פרטי ההלכות. ועוד.

(71) ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמו"ר רפמ"ז. ויק"ר רפכ"ב. קה"ר פ"א, ט (ב). פ"ה, ח (ב). ועוד. וי"ל גם ע"ד הנ"ל הערה (68) בזה, שלאחרי שמגיע לבחי' "לחדש", צ"ל חידוש נעלה יותר, שלגבי חידוש הזה הרי החידוש שלפנ"ז הוא בבחי' "לומר".

(72) ר"פ תשא (ל, יב).

(73) ראה תו"א תשא (בהוספות) קיא, ג. ועוד.

(74) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. ועוד.

(75) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפוסקים פ' ויחי. תו"א ריש פרשתנו. ועוד.

השלוח אני ה' אני הוא ולא אחר, ששולל כאן ד' מדרגות, גם עולם הד', עולם האצילות⁵⁹, היינו שהי' גילוי העצמות, ומ"מ הגילוי דלע"ל הוא בבחי' נפלאות לגבי גילוי זה. וטעם הדבר מובן ע"פ הידוע (ומבואר לעיל) שכל ירידה היא לצורך עלי', ולפי ערך גודל הירידה כך היא העלי' הבאה על ידה⁶⁰, ולכן הי' ביצי"מ גילוי עצום זה, משום שבא לאחר ירידה לערות הארץ⁶¹ וקרב הארץ⁶² וכו', אמנם הירידה בגלות האחרון היא למטה יותר⁶³, ולכן העלי' מירידה זו היא נעלית יותר⁶⁴. ומזה גם מובן בנוגע לנשיא הדור, שממנו נמשך החיות והכח כו' לכל אנשי הדור⁶⁵ לעבוד עבודתם, שהנשיא של דור זה (האחרון בגלות והראשון של הגאולה) יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפנ"ז. וכמו שהוא בכל ענייני התורה, שכל העניינים נמסרו למשה מסיני, ויחד עם זה הרי צ"ל בהם ענין של חידוש⁶⁶, בכל יום יהיו בעיניך חדשים⁶⁷ (ולא רק כחדשים⁶⁸), ועד להחייב דלאפשא

(59) לקו"ת צו יב, ג.

(60) אוה"ת נ"ך ע' אצו. ד"ה נחמו עת"ר (סה"מ עת"ר ע' ריט. רכו). וש"נ לד"ה לסוסית בלקו"ת (שה"ש יא, ג) ותקס"ד (סה"מ תקס"ד ע' כה ואילך).

(61) מקץ מב, ט.

(62) וארא ח, יח.

(63) ראה יומא ט, ב. מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תנב ואילך. ד"ה אין הקב"ה בא בטרוניא תרמ"ח. תרפ"ה. ד"ה אני ישנה תש"ט. ועוד.

(64) סה"מ תקס"ה ע' תצה ואילך.

(65) ראה תניא פ"ב. ועוד.

(66) וענין החידוש (שבתורה) נמשך מתורה בכל ענייני עבודה, גם בעבודת התפלה (שהיא עיקר ענין העבודה). היינו, דאף שמהחילוקים בין תורה ותפלה הוא, שבתורה צ"ל חידוש, משא"כ בתפלה נוסח התפלה הוא בשוה בכל יום ובכל ישראל (ראה רמב"ם הל' תפלה פ"א) – מ"מ, עיקר התפלה היא עבודה **שבבל** (תענית ב, א), וזוה צ"ל חידוש בכל תפלה.

(67) פרש"י יתרו יט, א. עקב יא, יג. תבוא כו, טז.

(68) ספרי ופרש"י ואתחנן ו, ו. וי"ל שגם לאחר

ובלי יוצא מן הכלל (ולא ח"ו באופן דאל תפן אל מנחתם, כי משה אוהב ישראל הוא⁷⁶), בגאולה האמיתית והשלמה, ויקויים היעוד⁷⁷ הקיצו ורגנו שוכני עפר בתחיית המתים. וכל זה נעשה תיכף ומיד ממש, כי כבר העיד נשיא דורנו⁷⁸ שכבר נגמרו כל העניינים וצריכים רק צופצן די לעצטע קנעפלעך (לצחצח את הכפתורים האחרונים), ובזה גופא, כבר צחצחו כפתור האחרון, מ'האט שוין צוגעפוצט דעם לעצטן קנעפל, ונוסף על זה היו גם ריבוי התפללות ובקשות וצעקות עד מתי, כמו שאומרים בתפלת העמידה בכל יום (גם בשבת ויו"ט) ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים (ובכל יום חול אומרים גם את צמח דוד עבדך במהרה תצמיח, לישועתך קוינו כל היום),

(79) שבת י, א.

(80) וראה תר"א שם קיא, ד.

(81) תנחומא צו יג (הובא בפרש"י בהעלותך יב, ח). ספרי (הובא בפרש"י) דברים א, ז. פרש"י לך טו, יח. ב"ד פט"ז, ג.

(82) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"ד.

(83) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה. וראה רש"י (כת"י) מנחות פו, ב.

(84) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

(76) מנחות סה, א.

(77) ישעי' כו, יט.

(78) שיחת שמחת תורה תרפ"ט.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

המשך הפענוח מעמוד 14:

ופשוט, שאין הכוונה בזה שבשרשה היא "מטבע של אש" (שזהו בכל הדברים הגשמיים, שכולם "נשתלשלו מהן"¹⁰ - משרשם הרוחני), כי אם שלאחרי שנשתלשלה ובאה בעוה"ז הגשמי - כשמיים בה מצות מחה"ש נעשית "מטבע של אש".

ו. עפ"ז מובן החידוש המיוחד דמחצית השקל - "הוציא הקב"ה מטבע של אש כו' ואמר זה יתנו" - לגבי כל שאר המצוות:

"מטבע" (גשמית, מכסף וזהב) ו"אש" - הם שני הפכים: "מטבע" - עפר¹¹ (ובעפר גופא - במעמקי האדמה, כנ"ל), יסוד הכי נמוך; ואילו "אש" (אפילו האש שבעוה"ז הגשמי) - יסוד הכי נעלה¹².

המקום, הזמן ושמו של מלך המשיח

א. מהיעודים דהגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו בשייכות להנהגת אומות העולם - "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"¹.

ולהוסיף, שענין זה יהי' ע"י פעולתו של מלך המשיח עצמו - כמ"ש בהתחלת הפסוקי "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים" ("השופט הוא מלך המשיח. . . שיהא אדון כל העמים, והוא יוכיח להם ויאמר למי שימצא בו העול ישר המעוות. . . ומפני זה לא תהי' מלחמה בין עם לעם כי הוא ישלים ביניהם, ולא יצטרכו לכלי מלחמה, וכתתו אותם לעשות מהם כלי לעבודת האדמה"²), שכן, "באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' גו' ונהרו אליו כל הגוים והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"³, "והמורה הוא מלך המשיח, ועליו נאמר ושפט"².

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו - תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, "ארץ" ממנה יצא לחם⁵ - ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו.

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" של ביאת משיח, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו על העמים

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"⁶, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" - ע"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים

בהמשך הכתוב "וחניתותיהם למזמרות", "הכלים שזומרים בהם הגפנים ושאר אילנות" (פ' הרד"ק).

ולהעיר גם מהשייכות ל"ראש השנה לאילן" דמיני' אזלינן - שבו מודגשת ההוספה ד"גפן תאנה ורמון גו' זית שמן ודבש" (עניני תענוג) לגבי "חטה ושעורה" (דברים המוכרחים).

(6) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(1) ישעי' ב, ד. מיכה ד, ג.

(2) פ' הרד"ק עה"פ.

(3) ישעי' שם, ב-ג. מיכה שם, א-ב.

(4) איוב כח, ה.

(5) ולא רק "לחם" המוכרח לקיומו של האדם, אלא גם ענינים של תענוג, כפירות האילן - כמודגש